

MOLNÁR Illés

Folyamatzene

Csempék, ikonok, kárpit — túltelített térben
lehetetlenné vált elmenni a falig.
Körkörösén egymásra mutat itt minden,
Dagályra dagályt diktál a vadélesztő.

Benntart, kilélegezni nem enged soha
a szünetmentes forgatónyomaték.
Egy tekintetet keresel, de nem látod
a szemek fehérjét — beszédes vakfolt,

ki van ez találva. Folyamatzene szól.
De ha szemhéjadra nézel, eszedbe jut:
Egy kilégzés utáni hangtalan ima

repedést üt majd a logika tartályán,
leesnek a csempék, elsápadnak mind
az ikonok, meghasad akkor a kárpit.

Villogó kettőspont

Egyre rövidebbek a napok, utolsó
előtti órák peregnék homokszemek
tempójában. Elszivatagosodik a múlt,
folyamatosan zuhan a jelen, mint a

villogó kettőspont az óra és a perc
között. Elszakadozott, szertefoszlik a
számegegyenes, átfolyik rajta a függvény.
Rég nincs rég. Ami van: lép, süppedős talaj.

Mint egy fizetési felszólítás, amit
a határidő lejárta napján dobnak
be a postaládába, de sose koppan

az alján, ott marad gyűrötten a piros-
betűs, zománcos napok közé szorulva.
Csillagképet rajzol rá, pattog a festék.

Kötött pálya

Kerekek mélyítik a tájat nap mint nap,
Vonat alatt, sínek között átzuhog a szél,
egyetlen mássalhangzó, egy mindig újra
és újra elkezdett mondat. Fojtott harag

szivárog a föld alól, meg sose alvad.
Minden egyes út ugyanaz, mintha lenne
honnan kiindulni, megérkezni hová,
az adott irány lenne szükségszerűen:

előre, a többi ahhoz képest vissza
vagy félre mehetne csak. A szerelvények
és a fák közös tudását sose mondja

ki senki: kötött pálya nem csak a sín,
de az erdőtüz füstje is. Eltévedni
csak a hamu képes, amit szétfúj a szél.